

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek III Het Boek van de Goddelijke Moeder

Canto Twee

De Aanbidding van de Goddelijke Moeder

Sri Aurobindo

De Ontmoetingsgrond, p. 310

Een absolute, niet communiceerbare stilte
Ontmoet de volkomen zelfontdekking van de ziel;
Een muur van stilte sluit het buiten van de wereld,
Een afgrond van stilte slokt het besef op
En maakt alles onwerkelijk, wat het denkvermogen geweten heeft,
Alles wat de werkende zintuigen nog konden weven
Om een verbeelde onwerkelijkheid te laten voortduren.

De Zelf's uitgestrekte spirituele stilte neemt de Ruimte in bezit;
Slechts het Onvoorstelbare is overgebleven,
Slechts het Naamloze zonder ruimte en tijd:
Opgeheven is de belastende behoefte van het leven:
Denken valt van ons af, vreugde en smart houdt op;
Het ego is dood; wij zijn bevrijd van bestaan en zorg,
We hebben afgedaan met geboorte en dood en werk en lot.

Meditations on Savitri

O ziel, het is te vroeg om verheugd te zijn! ...
Alleen het eeuwigdurende Nee is genaderd
En staarde in uw ogen en doodde uw hart:
Maar waar is het eeuwigdurende Ja van de Geliefde,
En de onsterfelijkheid in het geheime hart,
De stem, die het schepper Vuur bezingt,
Het gesymboliseerde OM, het grote instemmende
Woord,
-Savitri: Boek III Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

O ziel, het is te vroeg om verheugd te zijn!

Gij hebt de grenzeloze stilte bereikt van het Zelf,
Gij zijt gesprongen in een blijde goddelijke afgrond;
Maar waar heeft gij Zelf's missie en Zelf's vermogen geworpen?

Op welke dode berm van Eeuwige's weg?

Een was er in u, die het zelf én de wereld was,
Wat hebt gij voor zijn doeleinde gedaan onder de sterren?

Ontsnapping brengt niet de victorie en de kroon!

De Sanctie voor het Spel, p. 310-311

Iets kwam jij doen vanuit het Onbekende,
Maar niets is volbracht en de wereld gaat voort,
Omdat slechts het halve kosmische werk God's is gedaan.

Alleen het eeuwigdurende Nee is genaderd
En staarde in uw ogen en doodde uw hart:
Maar waar is het eeuwigdurende Ja van de Geliefde,
En de onsterfelijkheid in het geheime hart,
De stem, die het schepper Vuur bezingt,
Het gesymboliseerde OM, het grote instemmende Woord,
De brug tussen de verrukking en de kalmte,
De passie en de schoonheid van de Bruid,
De kamer, waar de glorieuze vijanden kussen,
De glimlach, die redt, de gouden piek van dingen?

Ook dit is de Waarheid aan het mystieke fontein van het Leven.

Een zwarte sluier is opgetild; wij hebben
De machtige schaduw gezien van de alwetende Heer;
Maar wie heeft de sluier opgetild van het licht
En wie heeft het lichaam van de Koning gezien?

Het mysterie van God's geboorte is gebleven,
Het laatste hoofdstuk's zegel ongebroken latend,
Het raadsel van het onvoltooide Spel onopgelost;
De kosmische Speler lacht achter zijn masker,
En nog steeds verbergt zich het laatste ongeschonden geheim
Achter de menselijke glorie van een Gedaante,
Achter het gouden spookbeeld van een Naam.

De Twee Doelen, p. 311-312

Een grote witte lijn diende als eindbestemming,
Maar ver daar voorbij gloeien de onuitsprekelijk zonnesporen:
Wat de bron en het einde leek, was een ruime poort,
Een laatste loutere stap de eeuwigheid in.

Een oog heeft zich geopend op tijdloosheid,
De Oneindigheid neemt de vormen terug, die het gegeven had,
En door God's duisternis of zijn naakte licht
Keren zijn miljoenen stralen terug in de Zon.

Er is een nulteken van de Allerhoogste;
De Natuur, naakt en stil gelaten, onthult God.

Maar in haar grandioze nietsheid is alles vervat:
Wanneer haar sterke kleden van ons worden weggescheurd,
Wordt de ziel's onwetendheid gedood, maar niet de ziel:
Het nulteken bedekt een onsterfelijk gezicht.

Een hoge en blanco ontkenning is niet alles,
Een enorm uitsterven is niet God's laatste woord,
Leven's ultieme zin, het besluit van wezen's koers,
De betekenis van deze grote mysterieuze wereld.

In absolute stilte slaapt een absoluut Vermogen.

Ontwakend kan het de trance-gebonden ziel wekken
En in de lichtstraal de ouderlijke zon onthullen:
Het kan van de wereld een vat maken van Geest's kracht,
Het kan in de klei God's volmaakte vorm vormen.

Het zelf bevrijden is maar één stralende stap;
Hier zichzelf te vervullen was God's verlangen.

De Goddelijke Moeder verschijnt, p. 312

Zelfs, terwijl hij stond aan wezen's naakte rand
En alle passie en zoeken van zijn ziel
Hun vernietiging trotseerden in enig kenmerkloos Uitgestrekte,
Kwam plotseling de Tegenwoordigheid, waar hij naar smachtte, naderbij.

Door de stilte van een ultieme kalmte,
Uit een wonderbaarlijke Transcendentie's kern,
Was een lichaam van wonder en doorschijnendheid,
Alsof een lieflijke mystieke samenvatting van haar zelf,
Ontsnappend in de oorspronkelijke Zaligheid,
Vergroot gekomen uit de eeuwigheid,
Kwam iemand oneindig en absoluut.

Een wezen van wijsheid, vermogen en heerlijkheid,
Nam, zoals een moeder een kind naar haar armen trekt,
Natuur en wereld en ziel naar haar borst.

Meditations on Savitri

Terwijl zij de tekenloze leegte vernietigde,
De leegheid en het stemloze stilzwijgen doorbrak,
En doordrong in het grenzeloze Onkenbare,
Sloop in de vrijheid van de bewegingsloze diepten
Een mooie en weldadige luister.
Beeldde zich uit in een verrassende straal
En bouwde een gouden passage naar zijn hart,
Terwijl hij door hem alle verlangende voelende dingen
raakte.
-Savitri: Boek III Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Terwijl zij de tekenloze leegte vernietigde,
De leegheid en het stemloze stilzwijgen doorbrak,
En doordrong in het grenzeloze Onkenbare,
Sloop in de vrijheid van de bewegingsloze diepten
Een mooie en weldadige luister.

Het Vermogen, het Licht, de Zaligheid, die geen woord kan bespreken,
Beeldde zich uit in een verrassende straal
En bouwde een gouden passage naar zijn hart,
Terwijl hij door hem alle verlangende voelende dingen raakte.

Een moment's lieflijkheid van het Al-Schone
Hief de ijdelheid op van de kosmische werveling.

De Goddelijke Supernatuur, p. 312-313

Een Natuur, die klopte met een goddelijk Hart
Werd in het onbewuste universum gevoeld;
Het maakte de adem een gelukkig mysterie.

Een liefde, die het kruis van pijn met vreugde droeg
Eudemoniseerde het verdriet van de wereld,
Maakte het gewicht gelukkig van de lange oneindige Tijd,
Ving het geheim van God's gelukzaligheid.

Terwijl het in het leven een verborgen extase affirmeerde,
Hield het de geest in zijn miraculeuze koers;
Onsterfelijke waarden overdragend naar de uren
Rechtvaardigde het het werk van de zonnen.

Want één was daar allerhoogst achter de God.

Een Moeder-Macht broedde boven de wereld;
Een Bewustzijn openbaarde zijn wonderbaarlijke aanzien,
Alles transcenderend, wat is, ontkende geen:
Onvergankelijk boven onze gevallen hoofden
Voelde hij een extatische en niet struikelende Kracht.

De onsterfelijke Waarheid verscheen, het verdurende Vermogen
Van alles, wat hier gemaakt is en dan vernietigd,
De Moeder van alle godheden en alle krachten,
Die, als bemiddelaarster, de aarde bindt aan het Allerhoogste.

Het Enigma hield op, dat heerst over onze natuur's nacht,
De verhullende Onwetendheid werd ontmaskerd en verslagen;
Haar denkvermogen van dwaling werd van dingen weggerukt
En de saaie stemmingen van haar perverterende wil.

De Geheime Eenheid, p. 313-314

Verlicht door haar alziende identiteit
Konden Kennis en Onwetendheid niet meer strijden;
Niet langer konden de titanische Opponenten,
Antagonistische polen van de wereld's gekunsteldheid,
De illusie opleggen van hun tweevoudige scherm
Door hun beelden te werpen tussen ons en haar.

De Wijsheid was nabij, vermomd door zijn eigen werken,
Waarvan het verduisterde universum het gewaad is.

Niet langer leek het bestaan een doelloze val,
Uitsterven was niet meer de enige bevrijding.

Het verborgen Woord was gevonden, de lang gezochte clou,
Geopenbaard was de betekenis van onze geest's geboorte,
Veroordeeld tot een onvolmaakt lichaam en denkvermogen,
In de onbewustheid van materiële dingen
En de belediging van het menselijke leven.

Meditations on Savitri

Een hart werd gevoeld in wijde en lege ruimten,
Een brandende Liefde van witte spirituele fonteinen
Annuleerde het verdriet van de onwetende diepten;
Leed werd verloren in haar onsterfelijke glimlach.
-Savitri: Boek III Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een Hart werd gevoeld in wijde en lege ruimten,
Een brandende Liefde van witte spirituele fonteinen
Annuleerde het verdriet van de onwetende diepten;
Leed werd verloren in haar onsterfelijke glimlach.

Een Leven van het verdere werd hier overwinnaar van de dood;
Niet meer te dwalen werd natuurlijk voor het denkvermogen;
Onrecht kon niet komen, waar alles licht en liefde was.

Het Absolute Vermogen, p. 314

Het Vormloze en het Gevormde werden in haar verenigd:
Immensiteit werd overtroffen door een blik ,
Een Gezicht openbaarde het gepakte Oneindige.

Terwijl de grenzeloze vreugde, die de blinde wereldkrachten zoeken,
Onuitsprekelijk incarneerden in haar ledematen,
Droomde haar lichaam van schoonheid over de zeeën van zaligheid.

Zij staat aan het hoofd van geboorte en zwoegen en lot,
In hun trage rondgang keren de cycli zich naar haar roep;
Alleen haar handen kunnen Tijds drakenbasis veranderen.

De hare is het mysterie, dat de nacht verbergt;
De geest's alchemistenenergie is de hare;
Zij is de gouden brug, het prachtige vuur.

Het lichtende hart van het Onbekende is zij,
Een vermogen van stilte in de diepten van God;
Zij is de Kracht, het onvermijdelijke Woord,
De magneet van onze moeilijke opstijging,
De Zon, waaraan wij al onze zonnen ontsteken,
Het Licht, dat neigt vanuit de ongerealiseerde Uitgestrektheden,
De vreugde, die wenkt vanuit het onmogelijke,
De Macht van alles, wat nog nooit naar beneden kwam.

Heel de Natuur roept haar alleen aan
Om met haar voeten de pijnlijke kloppingen van het leven te helen
En de zegels te breken op de schemerige ziel van de mens
En haar vuur te ontsteken in het gesloten hart van de dingen.

De Hoop voor de Toekomst, p. 314-315

Alles hier zal op een dag haar lieflijkheid's huis zijn,
Alle tegengestelden bereiden haar harmonie voor
Naar haar klimt onze kennis, onze passie tast om zich heen;
In haar miraculeuze verrukking zullen wij verblijven,
Haar omhelzing zal extase veranderen in pijn.

Ons zelf zal één zelf zijn met allen door haar.

In haar bevestigd, want getransformeerd in haar,
Zal ons leven in haar vervulde antwoord
Boven de grenzeloze verstilde zaligheden vinden,
Beneden het wonder van de goddelijke omarming.

Dit wetend als in een donderflits van God,
Vulde de verrukking van eeuwige dingen in zijn ledematen;
Verbazing overviel zijn meegesleepte besef;
Zijn geest was gevangen in haar intolerante vlam.

Eenmaal gezien erkende zijn hart alleen haar.

Slechts een honger naar oneindige zaligheid was gebleven.

Alle doelen werden in haar verloren, dan in haar gevonden;
Zijn basis was in een wijzende spits verzameld.

Deuren van een Nieuwe Mogelijkheid, p. 315

Dit was een zaad, geworpen in de eindeloze Tijd.

Een Woord is gesproken of een Licht wordt getoond,
Een moment ziet, de eeuwen zwoegen om uit te drukken.

Zo sprongen uit het Tijdloze de werelden flitsend naar voren;
Een eeuwig moment is de oorzaak van de jaren.

Alles, wat hij had gedaan, was het voorbereiden van een veld;
Zijn kleine begin vroeg om een machtig einde:
Want alles, wat hij was geweest, moet in hem
Haar vreugde opnieuw vormen om Haar schoonheid
En grootsheid te belichamen, te omhullen in zijn huis van het leven.

Maar nu was zijn wezen te wijd voor het zelf;
Zijn hart's vraag was onmetelijk gegroeid:
Zijn enkele vrijheid kon niet bevredigen,
Haar licht, haar zaligheid, vroeg hij voor de aarde en de mens.

Maar vergeefs zijn de menselijke macht en liefde
Om aarde's zegel te breken van onwetendheid en dood;
Zijn natuur's macht leek nu een kind's greep;
De hemel is te hoog voor uitgestrekte handen om te pakken.

Dit Licht komt niet door worsteling of door denken;
In de denkvermogen's stilte werkt het Transcendente
En het verstillde hart hoort het onuitgesproken Woord.

De Enkele Aspiratie Overgebleven, p. 315-316

Een uitgestrekte overgave was zijn enige kracht.

Een Vermogen, dat op hoogten woont, moet handelen,
In leven's gesloten kamer de Onsterfelijke's sfeer brengen
En het eindige vullen met het Oneindige.

Alles, wat ontkent, moet uitgerukt of verslagen worden,
En de vele verlangens verpletterd, ter wille waarvan wij
De Ene verliezen, voor wie onze levens werden gemaakt.

Andere aanspraken hadden nu in hem hun roep gestild:
Hij verlangde alleen slechts om haar aanwezigheid en vermogen
Aan te trekken in zijn hart en denkvermogen en ademend gestel;
Hij hunkerde er slechts naar om voor altijd haar helende aanraking
Van liefde en waarheid en vreugde omlaag te roepen
Naar de duisternis van de lijdende wereld.

Zijn ziel was bevrijd en alleen aan Haar gegeven.

EINDE VAN CANTO TWEE